

OMAHA, NEBR., VE STŘEDU, DNE 23. DUBNA 1913.

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

SLZY.

Jon. Bládek.

Když slzou oko vlahé, ó, jen ji kanout necht!

Když slzou oko vlahé, ó, jen ji kanout necht!

A budou dopláknout a soumrak bude dnem, a kdya u rajské brány květ najdeš a úsměvem.

SRDCE, JEŽ KRVÁČÍ.

Srdce, jež krvácí, jest srdce matčino, a to nejvíce vidí-li, že dítě její trpí a jí není možno pro ně nicého učiniti, by jemu ulevila.

Rána zasazená matce v srdci úmrtím dítky, jest velice bolestná, ale přece časem se bolest tato mírní při vzpomínce, že dítě její spí spánek věčný, že již nemusí zkoušet a nikdy je žádný již neodězí.

Však místo, co by jí mělo být dopřáno se těšiti z výsledku její upřímné práce vychováním dobrého a čistého charakteru, jest jí zažiti jen trpkého zklamání v mnoha případech, neboť špatná společnost byla zničila dílo její rázem, vyrvala ze srdce jejího miláčka lásku a cit, který ona byla s něžností v srdci jeho od útlého mládí pěstovala, dítko její se odvízlo — zanechavši matce v srdci ránu, která krvácí.

Není vždy ten našim nejlepší přítel, který se jim stává, neboť se často za úlisností a strojeným tímto přátelstvím skrývá zrada a podvod!

Člověk povahy přímé, odměrné, a čistým a upřímným srdcem, prost všech přetvářek a pochlebenství, nemívá nikdy tolik přátel a přívrženců, jako člověk úlisný, který hledí využítkovati vše ve svůj vlastní prospěch. Lid chce být šálen a podváděn.

ŽENA.

Pro "Pokrok" píše — U.

Svíta. Nad rozkošnou krajinou zvedají se ranní mlhy a silhouetují se pahorky zrači se vždy v přesnějších a přesnějších konturách od sedé zelené, jež přibývá.

Z uraků ranních par vynořuje se šitá postava dívky. Kráčí tak tíže, že zdá se, jako by sama bohyň jara svým kouzelným proutkem hulačila dřímající dosud přírodu. Časí božského reje z jejího pomalého, spíše váhajícího kroku a vlny nespoutané, splývající bujně po sněžobílých žilách, kráčí hlavinku její gloriolou svítící. Celým držencem těla i lehkým žatem

podobá se růžovému poupátku, jež vetknuto jsou na řadrech divižných, tvoří jedinou, však nevrozkošnější dekoraci jejího zjevu —

Mimoděk vkrádá se nám na mysl, proč tak záhy objevuje se dívka v přírodě, co jí as vyhnalo z teplého lůžka, co jí asi probudilo z libého snění? — Těžko lze uhadnouti, vždyť duše žen jsou tak nevyzpytatelných kontrastů plny, že mnohdy ani po nejdůkladnějším studiu nedocílíme pravdivého poznání.

S hlavou skloněnou kráčí dívčí zjev zvolna v před, stějněměrně vlnící se bujných řader v pravidelném rytmu značí pravidelný dech a slza v oku jejími závoji jasně a rosnou, již vše kolem neviditelnou rukou zkropeno jest. — Zdá se nám, že pláče. Proč? Můj Bože, což víme vždy, proč žena pláče? Známe vždy příčinu jejího bolu? Snad nikdy. A právě tak mnohdy neznáme příčinu jejího veselí.

Co znamenají tedy slzy? Někdy nádech, někdy skrytá radost, dojem, bol, ale dosti často jest to důkaz nějaké nespokojenosti.

"Blahoslavení chudí duchem!" Toto pravdivé porokadlo lze dobře uvést tam, kde vidíme rozdílnou povah. Ano, blahoslavení chudí duchem, neboť ta největší trýznivá lidstva — duševní nespokojenost — jest jim neznáma. Čím na vyšším stupni vzdělání a inteligence stojíme, tím silněji cítíme různé nedostatky, které člověku nevyzlednému zdají se býti malichernými neb vůbec nenutnými.

Láska. Co ku příkladu znamená slovo "láska" u ženy na vzhledu vzdělání, ovšem pravého vzdělání? Mnoho! Bu, snad ještě více než mnoho.

Inteligentka snad nikdy nepominá na lásku, byla-li láskou pravou — ideální. Po ztrátě této stává se žena flegmatickou, a je třeba obrovské síly fyzické i duševní i velkého sebezapření, aby ní jediný rys obličej, ni jeden smutným pohled neb pohyb neprozradil to, co v ehoré duši dáváte se děje! — U žen prostředních neb méně vzdělaných odbude se duševní bol buď směchem, lhostejností neb snad nejvíce a snad i nejčastěji — pláčem. Vyláče-li se žena, což znamená povahu mělkou, můžeme býti jisti, že za chvíli se objeví v tvářích opět spokojený ruměnce, slzy se utrou, pohodi se hlavinkou a tím je celý žal odbyt. Hůře je ale těm, které se vyplakati nemohou, které jsou nuceny skrývati své utrpení, které tím stává se stoná sobně krutým.

Musím se sám přiznati, že měl jsem velice málo lichotivých posudků pro ženy, ale chtějí nechtějí, bylo nutno ustoupiti před pravdivými faety. Nechej již popírat u žen něhu, čistotu, božskost atd. tam, kde každý pohled, každý pohyb, ba každý dech prozrazuje přítomnost těchto vlastností. Žel, že za dnešních dnů ruší tento dojem mnoho žen, které zbavují se své ženskosti domáháním se různých práv, čímž snižují se s ideální ženy na pouhou dvojku člověčenstva, strácejí onu ideální fluidum něhy a pávu. Ku zpusobnosti mnohých žen pomohl zřejmě zákon, jímž žena jest do krajnosti kryta. Z vlastního studia poznal jsem, že zákon ten jest nestojně brán od žen na vědomí; některá je vychována u vědomí ochrany zákonu, jedná zpupně — jiná bez opory a zákon získává sympatie a ochranu u lidí svém chování sama. Do redakce jistého anglického listu přinášela žena buď dopis k uvořejníkovi neb má tam coo jiného k vyřízení. Žabou na dvěře (s odpustěním; jako kladivem) a na sebe vlnícími posvání "come in" nevede do vnitř a čeká, až dveře kdosi otevře. Rozmluva neb vyřízení děje se mezi

dveřmi, které ovšem musí zůstat otevřeny, třeba venku severák jen fíšel. — Hned po té přijde dáma jiná: lehce zaklepe, vstoupí, rozhlédne se přímo a s milým úsměvem po všech a pak bez upjatosti vyřídí své posláni, nechá si ukázat zařízení závodu, projeví svůj zájem o to či ono, přátelky pohovoří, ba někdy i zažertuje. Jaká to přeměna a redaktorem! Od první dámy přijímá a otrockou pokorou její rozkazy, při čemž nutno každé slovo před vyřknutím váziti — kdežto v případě druhém poslouží návštěva k osvěžení napjatých nervů, které jsou bez tak duševní činnosti, redaktorskou znaveny a přijde tudíž trochu přátelských slov od děvčete neb ženy velmi vhod. Doufám však, že podobné poměry nejsou všude.

Právě dnes naskytl se mi opět důkaz, že není žena jako žena: Měl jsem a přítelům řízení v distriktním oddělení soudu okresu F. D. Kde distriktního clerka zastupovala mladá dívka (co deputý clerka). Roztomilý ten dělík, či vlastně andílek, vzal na sebe komicky úřední tvářnost, ale těžko se jí to dařilo; což platno, když koutky jejích, jak malina červených rtůk, šukaly sebou nutice k úsměvu, a čtveračivě upřímná očka hleděla šibalsky na nás. Nelze ani vyličiti, jak slušel jí ruměnce, kdykoli byla nucena hleděti přímo do očí, zvláště, když náhodou zavřela konce pletence svých krásných vlasů do zásvuky a tiskopisy; a což ta řeč, — nebyla to přímá a suchá mluva úřední, nýbrž mluva přátelská, kterou musela kofeniti nějakým žertem, aby se opět a opět mohla smáti. — Ó, radostné jest úřední řízení a podobným "úředníkem".

Z toho opět jest zřejmo, jak venké jsou rozdíly povah žen, o kterých by se mohlo psáti bez konce —

Jestě než ukončím, dám dobrou radu svobodným přátelům: "Zachovejte v duši své i v srdci svém čistý ideál ženy, zapamatujte si každý prožitý krásný motiv a těšte se s ním, ale — nechechte-li se dožiti nemilého probuzení — nežeňte se, neboť každá krásná vzpomínka těší člověka tehdy, nebyla-li zkalena."

Černoooký Frána, Sparta, Neb., 10. dubna 1913. — Čtenáři čtenářky a čtenářové P. Z.!

Prošim, byste se nepozastavili nad tímto nadpisem. Já jsem totiž — eh, to mi to nějak nechce z pera, a s dovolením — bečlák, a tu bych rád učinil přece nějak dobrý dojem na to "slabší" pohlaví. Ale, ach ouvej, ať dělám, co dělám, nijak se mi to nedáří. Je-li to vina mojí obratnosti (takto o mě říkají: ten se točí jako sochor v pytlí), neb krásy, a tou to taky asi dopadá hledět, neb když jsem se chtěl dát "vyblejsknout", tu fotograf hořem zavíral dveře a burčel si do vousů: "To tak, kam pak se to sem ten šimpanz hrabe, to by mi jistě praskl aparát! Mixi, marš!" Ahych se chlubil, jaký jsem kuchař, to nebudu, neb za jedno jsem tuze skromný a za druhé by mi stejně žádný neuvěřil. Ale to vám přece mohu říci, že moje knedlíky nejsou k bitování, alespoň mluví tak tvrdí, že prý ten kuvedlík vydrží vše, nežli ten nejbůh "ball". Je vůbec není k rozbití! A což pak ty biskety, ty jsou teprve "manifik", jen se rozpíjvají. Když do něj triskne sekerou, tak se jen rozlítne — ta sekerka totiž. Když někdy svému pánu jsu předložím nějaký sváteční oběd, oh, je, to by jste měli vidět, jak zježí srst, stáhne ohon a podívá se na mě tak, mu tak upovrhlivě, že bych z kůže vyletěl, a uhaní pryč, jak by ho vitr uesl. Takové manýry bych mu věru neodpustil, nebyť toho, že mi častí můj kuchyňský inventár. Ne, aby pak si někdo snad myslil, že mám pouze toho psa, ó, ne, to já mám také bujně vraníky, že je musím uvazovat, aby nepadli a těch o státních, mud život zpřijomávají, ale tvoří je také houbce. Kdyby někdo přišel, když jim skládám

svoji ranní poklonu, tu má hned pozná podle klobouku nebo čepice, což záleží na tom, jaké je právě počasí. Letos ale je to počasí až hanba mluvit! Dnes je desátého dubna a sníl se sype o všechno pryč. Inu, nevím, jestli takhle bude až do "džulaje", to teprv děvčatům zledovatí srdce na rampouch proti nám bečlákům. Ten svát je "holt" přece jen falešný a klamný. To mohu ze zkušenosti říci. Loni, když nastal přestupný rok, tu jsem měl strach, jak za mnou budou hodky ebodit a třebaš se o mě seperou. Aby mně nemohly překvapit, tak jsem zamykal dveře. Ale když se rok chýlil ke konci a pořád nic, tu nejm jsem přestal zamykat, ale nechtával jsem dvěře dokolař. Ach, achich, ouvej, nepřišla ani jedna jediná! Myslim, že udělám lépe, když přestanu, aby pak mi někdo třebaš nenapsal pochvalu a uznání obuškem na břehet. Věru nevím, jestli páni v redakci tuto skrabaně přičtou. Mám sice v ruce pero, ale to je tuze chroné, jedna nožička sem, druhá tam. A při tom stěná, jako — inu "holt" invalida. Možná, že celá tato filipika najde pohodlné místo k odpočinku v koši. Nu, jakžá pomoe, útěchem mi buďž, že, jakož to bečlák, jsem košm a košičkm různého druhu a velikosti zvyklý. S pozdravem.

Teta Vitámvásová, Omaha, Neb. — Milé družky! Tak jsme se ani nenadály, že nás to volební právo bude tak zajímat, a že takřka bychom jednobusně byly všechny proti, ale pardon, ne proti právu, nýbrž proti těm sufrážetkám. Považte, jaké jsou hned ve svých zločinech činí pokání, totiž, že ve vězení odmítnou potravu, postí se a páni úředníci ze strachu, aby hlady neumřely, prý je pustí na svobodu. Ty jsou chytré, což Ale ještě nejsou a vojnu u konce. Ale do sufrážetek? Toto; to jsou přece ženy, to se nemá. I muži se za takové počínání stydí, jak nemáme pak my ženy! Všechna čest mužům, kteří cení občanstv svých žen. Ti zajisté ženám dopřejí všechno právo a musí, kdyby nechtěli. Žena jest v domácnosti ve všem první. Představme si obrázek v tento čas na farmě. Jakým vodítkem volhy jest žena! A muž s jasným okem pohlíží, jak ona podle své vlastní vůle a zkušenosti vše přivádí do pořádku. A což když jí mužiček pochevčí! Tu teprv neví, jak ještě lépe by volba své práce. Zajistě, že všechny víte, jaké neštěstí potkalo Omahu a též jiná místa. Jak jest vše na světě jen chvilkové! Tak minulý týden jel okolo nás pohřeb. Divám se ze dveří, či as to, když tu spatřím v kočáru paní Pařízkovou, chovanku okresní nemocnice, která má zdraví. Tu teprv jsem se dozvěděl, že to pohřeb babičky Krejčíkové, a kterou jsem se seznámila při návštěvě v chudém domě. Tehly babička byla ošá a rozšťaná, a dnes ji vezou kolem co — chludnou mrtvolu! Tehdy jsem měla tu čest se seznámit s panem Padrnosem a jeho paní matinkou, nu, vždyť jsou krajané. Dnes již arci jest pan Padrnos pod čepcem a zbláhl mi to vezme tak dlouho poznat jeho paní, jako jeho manželku; to mi již asi nebude hlava bolet. Paní Nebřidová, díky Vám za vonné flaký! Doufám, že jste již zdravější, což Vám ze srdce přeji i obě těžce zarmoucené paní Mlékové. A pište do Hlídky!

P. Pekar, Tripp, S. D. — Také on tak čtu o tom ženském volebním právu, myslím si, že by to bylo dosti dobré, aby ženy mohly volit jako muži, neb ony musí dělat jako muži, tak proč by nemohly mít i tažá práva, jako muži. Ono se kolikrát musí zít, že ženy mají málo práce, ale je to vidět, když není žena doma asi pár dnů, jak to všechno dopadá. Když si muž musí vařit a ještě jinou práci dělat, tu teprv řekne, že má práce dost. A pak ještě, jaký pořádek! Když žena přijde, řekne mu: "Tohle já měl udělat, a tohle také," a on řekne, že nemá práce, a vidíte, když muž není doma, zajistě až přijde, je vše v dobrém pořádku a vše čisto i venku jiná práce. Jenom se, ženy, držte svého práva, ale myslím, až to dočítáte, že vás to příliš těší nebude. Obzvláště farmářky, těch zajistě bude málo, které půjdou volit. V North Dakotě mají ženy také právo volit, ale na volbu nejdou, obzvláště farmářky. Pozdravuji et. redakci a všechny čtenáře i čtenářky!

Anna Steiner, Linwood, Neb., 14. dubna 1913. — Čtenáři redakce Pokroku Západu! Zde Vám zasílám doplatné a předplatné na Váš časopis. Prošim zároveň za prominutí, že jsem nepřišla dříve, ale jak se říká: "Člověk mluví a Pán Bůh mění." Stalo se nám neštěstí, neboť můj muž musil býti operován a když se již cítil zdrav a práce schopen, byl propuštěn z práce. Tak jest to na tom světě. Jak se říká: "Čin čertu doře, peklem se ti odslouží." Psala bych více, ale chei také napsat píseň, tak musím svůj dopis dříve ukončit, abych nezabrala mnoho místa. Paní teto Vitámvásová, jen dejte těm, co touží po tom hlasovacím právu! Mohly si z toho zvoliti dobrý příklad. Myslim, že ta, která je dobrá matka a hospodyně, že si spravuje svou domácnost, a se se zajímá o politiku. Zde Vám posílám píseň "O dobrých ženách". — Posyláte, milá domci, mužové, vlastenci — jak se vše mění — Není k vydržení — jak nás ženy tepou — mezi nás se pletou — že to není k popasání. — Když se člověk žení — a svůj stav promění — myslí, teď jsem šťastný — když mám děvče krásný — miluje mě věrně — je upřímné ke mně — ale zatím je hrubé plémě. — Rok v láce uplyne — již je všecko jiné — žena má kadholy — obuje si boty. — Muž jí nemá recknout — chce ho hrubce seknout — dělá náramně hrůty. — On mlčí jak pán — ženuška ta běhá — vše na rub o braec — kleje a burčel — džbánem po něm hází — dupne si a kurráží — ze dveří ho vyhází. — Muž děle celý týden — ani jediný den — nemá žejdlík piva — od práce zemdlivá — jeho pomocnice — d-ma na židličce — celý den si ho, vívá. — Jak jsme to nabrali — svá práva pozbyli — ty naše ženůsky — notně vyřidůsky — pe nize nám berou — v láce je promelou — nám dají erpeplčky. — Nejtěžší práci má — když hlavu kráslivá — nestele, nemete — de vřt epu plete — Pak běží k mlynské — ke kupei, k pekaře — sldí jen po lahůdce. — Jestli se jí znechce — nějaké legrace — tu se hned liehotí — k mužovi hněv krotí — líbá ho přeslance — když to nejde, pláče — až ho přece přimutí. — Jestli někdy stane — tu je líbá vlně — vaří si stěplčku, z rána polívčičku — by se posilila — zase zotavila — špekule svou hubičku. — Když muž stane, chudák — hned mu vaří dryják — to čertovo zno — roztrine na drobno — mchá do kořalky — dělá mu výpalky — pro muže všecko jedno. — Aeh, ubozí muži — už to jde za kůži — ženám se nedejte — na všecko se ptejte — kam peníze dají — ať úty dělají — behdívě po nich hledte. — Tak myslím, že se po voboe mužům, jich ženůsky chtějí ženská práva. Ti si odhodoní peklo za živa. Tak končím svůj dopis a zdravím čtenáře tohoto listu a také paní pořadatelku.

Teleci rizky a paprikou. Nakrájej teleci maso na úhledné řízky, každý trochu sklokej a ve studené vodě přemej, pak je dej na kuthánek, k nim na libru flaký alespoň dvě unce másla a kolik liber masa, tolik velkých drobně pokrájených cibulí, osol to a nech to do mēkka duhat, obyčejně bývaj řízky dost mēkké, když voda, kterou se sebe pustí, ve šťávu vysmahne. Nejsou-li však ještě dosti mēkké, tedy je podlej několika lícemí hovějí polévky, a třeba-li, přidej také kousek másla; pak posyp řízky

hle také," a on řekne, že nemá práce, a vidíte, když muž není doma, zajistě až přijde, je vše v dobrém pořádku a vše čisto i venku jiná práce. Jenom se, ženy, držte svého práva, ale myslím, až to dočítáte, že vás to příliš těší nebude. Obzvláště farmářky, těch zajistě bude málo, které půjdou volit. V North Dakotě mají ženy také právo volit, ale na volbu nejdou, obzvláště farmářky. Pozdravuji et. redakci a všechny čtenáře i čtenářky!

Anna Steiner, Linwood, Neb., 14. dubna 1913. — Čtenáři redakce Pokroku Západu! Zde Vám zasílám doplatné a předplatné na Váš časopis. Prošim zároveň za prominutí, že jsem nepřišla dříve, ale jak se říká: "Člověk mluví a Pán Bůh mění." Stalo se nám neštěstí, neboť můj muž musil býti operován a když se již cítil zdrav a práce schopen, byl propuštěn z práce. Tak jest to na tom světě. Jak se říká: "Čin čertu doře, peklem se ti odslouží." Psala bych více, ale chei také napsat píseň, tak musím svůj dopis dříve ukončit, abych nezabrala mnoho místa. Paní teto Vitámvásová, jen dejte těm, co touží po tom hlasovacím právu! Mohly si z toho zvoliti dobrý příklad. Myslim, že ta, která je dobrá matka a hospodyně, že si spravuje svou domácnost, a se se zajímá o politiku. Zde Vám posílám píseň "O dobrých ženách". — Posyláte, milá domci, mužové, vlastenci — jak se vše mění — Není k vydržení — jak nás ženy tepou — mezi nás se pletou — že to není k popasání. — Když se člověk žení — a svůj stav promění — myslí, teď jsem šťastný — když mám děvče krásný — miluje mě věrně — je upřímné ke mně — ale zatím je hrubé plémě. — Rok v láce uplyne — již je všecko jiné — žena má kadholy — obuje si boty. — Muž jí nemá recknout — chce ho hrubce seknout — dělá náramně hrůty. — On mlčí jak pán — ženuška ta běhá — vše na rub o braec — kleje a burčel — džbánem po něm hází — dupne si a kurráží — ze dveří ho vyhází. — Muž děle celý týden — ani jediný den — nemá žejdlík piva — od práce zemdlivá — jeho pomocnice — d-ma na židličce — celý den si ho, vívá. — Jak jsme to nabrali — svá práva pozbyli — ty naše ženůsky — notně vyřidůsky — pe nize nám berou — v láce je promelou — nám dají erpeplčky. — Nejtěžší práci má — když hlavu kráslivá — nestele, nemete — de vřt epu plete — Pak běží k mlynské — ke kupei, k pekaře — sldí jen po lahůdce. — Jestli se jí znechce — nějaké legrace — tu se hned liehotí — k mužovi hněv krotí — líbá ho přeslance — když to nejde, pláče — až ho přece přimutí. — Jestli někdy stane — tu je líbá vlně — vaří si stěplčku, z rána polívčičku — by se posilila — zase zotavila — špekule svou hubičku. — Když muž stane, chudák — hned mu vaří dryják — to čertovo zno — roztrine na drobno — mchá do kořalky — dělá mu výpalky — pro muže všecko jedno. — Aeh, ubozí muži — už to jde za kůži — ženám se nedejte — na všecko se ptejte — kam peníze dají — ať úty dělají — behdívě po nich hledte. — Tak myslím, že se po voboe mužům, jich ženůsky chtějí ženská práva. Ti si odhodoní peklo za živa. Tak končím svůj dopis a zdravím čtenáře tohoto listu a také paní pořadatelku.

Teleci rizky a paprikou. Nakrájej teleci maso na úhledné řízky, každý trochu sklokej a ve studené vodě přemej, pak je dej na kuthánek, k nim na libru flaký alespoň dvě unce másla a kolik liber masa, tolik velkých drobně pokrájených cibulí, osol to a nech to do mēkka duhat, obyčejně bývaj řízky dost mēkké, když voda, kterou se sebe pustí, ve šťávu vysmahne. Nejsou-li však ještě dosti mēkké, tedy je podlej několika lícemí hovějí polévky, a třeba-li, přidej také kousek másla; pak posyp řízky

hleh také," a on řekne, že nemá práce, a vidíte, když muž není doma, zajistě až přijde, je vše v dobrém pořádku a vše čisto i venku jiná práce. Jenom se, ženy, držte svého práva, ale myslím, až to dočítáte, že vás to příliš těší nebude. Obzvláště farmářky, těch zajistě bude málo, které půjdou volit. V North Dakotě mají ženy také právo volit, ale na volbu nejdou, obzvláště farmářky. Pozdravuji et. redakci a všechny čtenáře i čtenářky!

Anna Steiner, Linwood, Neb., 14. dubna 1913. — Čtenáři redakce Pokroku Západu! Zde Vám zasílám doplatné a předplatné na Váš časopis. Prošim zároveň za prominutí, že jsem nepřišla dříve, ale jak se říká: "Člověk mluví a Pán Bůh mění." Stalo se nám neštěstí, neboť můj muž musil býti operován a když se již cítil zdrav a práce schopen, byl propuštěn z práce. Tak jest to na tom světě. Jak se říká: "Čin čertu doře, peklem se ti odslouží." Psala bych více, ale chei také napsat píseň, tak musím svůj dopis dříve ukončit, abych nezabrala mnoho místa. Paní teto Vitámvásová, jen dejte těm, co touží po tom hlasovacím právu! Mohly si z toho zvoliti dobrý příklad. Myslim, že ta, která je dobrá matka a hospodyně, že si spravuje svou domácnost, a se se zajímá o politiku. Zde Vám posílám píseň "O dobrých ženách". — Posyláte, milá domci, mužové, vlastenci — jak se vše mění — Není k vydržení — jak nás ženy tepou — mezi nás se pletou — že to není k popasání. — Když se člověk žení — a svůj stav promění — myslí, teď jsem šťastný — když mám děvče krásný — miluje mě věrně — je upřímné ke mně — ale zatím je hrubé plémě. — Rok v láce uplyne — již je všecko jiné — žena má kadholy — obuje si boty. — Muž jí nemá recknout — chce ho hrubce seknout — dělá náramně hrůty. — On mlčí jak pán — ženuška ta běhá — vše na rub o braec — kleje a burčel — džbánem po něm hází — dupne si a kurráží — ze dveří ho vyhází. — Muž děle celý týden — ani jediný den — nemá žejdlík piva — od práce zemdlivá — jeho pomocnice — d-ma na židličce — celý den si ho, vívá. — Jak jsme to nabrali — svá práva pozbyli — ty naše ženůsky — notně vyřidůsky — pe nize nám berou — v láce je promelou — nám dají erpeplčky. — Nejtěžší práci má — když hlavu kráslivá — nestele, nemete — de vřt epu plete — Pak běží k mlynské — ke kupei, k pekaře — sldí jen po lahůdce. — Jestli se jí znechce — nějaké legrace — tu se hned liehotí — k mužovi hněv krotí — líbá ho přeslance — když to nejde, pláče — až ho přece přimutí. — Jestli někdy stane — tu je líbá vlně — vaří si stěplčku, z rána polívčičku — by se posilila — zase zotavila — špekule svou hubičku. — Když muž stane, chudák — hned mu vaří dryják — to čertovo zno — roztrine na drobno — mchá do kořalky — dělá mu výpalky — pro muže všecko jedno. — Aeh, ubozí muži — už to jde za kůži — ženám se nedejte — na všecko se ptejte — kam peníze dají — ať úty dělají — behdívě po nich hledte. — Tak myslím, že se po voboe mužům, jich ženůsky chtějí ženská práva. Ti si odhodoní peklo za živa. Tak končím svůj dopis a zdravím čtenáře tohoto listu a také paní pořadatelku.

Teleci rizky a paprikou. Nakrájej teleci maso na úhledné řízky, každý trochu sklokej a ve studené vodě přemej, pak je dej na kuthánek, k nim na libru flaký alespoň dvě unce másla a kolik liber masa, tolik velkých drobně pokrájených cibulí, osol to a nech to do mēkka duhat, obyčejně bývaj řízky dost mēkké, když voda, kterou se sebe pustí, ve šťávu vysmahne. Nejsou-li však ještě dosti mēkké, tedy je podlej několika lícemí hovějí polévky, a třeba-li, přidej také kousek másla; pak posyp řízky

tloučenou paprikou, anebo v nedostatku této třeba obyčejným pepřem a dej je jen v té šťávě na mísu.

Zajíc z hovězího masa.

Vezmi půldruhé libry hovězího a libru vepřového masa, rozsekej neb rozemel tak, aby se nožem jako kaše rozmáznout dalo, dej to do mísky, přidej čtvrt libry sádra neb másla, tři žemličky, rozmočené dříve ve vodě a vymačkané, čtyři vejce, čtvrt libry sardelí dobře očištěných, sprostěných kostiček a utřených s máslem, trochu drobné citronové kůry, sůl a pepře dle potřeby, a promiechej to dobře. Potří papír, tak velký, by se do pekáče vešel, máslem a utvoř na něm z toho masa jako zavalek zajecí a protáhni je hustě slaninou, nakrájenou na nudličky. Dej tak upraveného zajíce i s papírem do pekáče, posyp jej strouhanou žemličkou a nech jej hodinu péci pěkně do hněda, polévaje jej při tom častěji máslem. Přidej konečně trochu ametany a nebo spejchnout. Vyndej zajíce pozorně na mísu, rozkrájej na kousky a polej šťávou.

Dortičky žlutkové.

Dej na vál půl libry mouky, rozkrájej do ní čtvrt libry čerstvého másla a dobře to nožem rozdelej, pak dej k tomu čtvrt libry mletého cukru, trochu skořice a hřebíčku, a čtyry na tvrdo važené a dobře rozetřené žlutky, vše dobře promiechej a jedním syrovým vejcem to zadělej a vypracuj; macež to na malik tlusté rozválej a koblíhovou formičkou vypiehej kulaté koláčky, rozpoť je na dva stejné díly, polovičku jich uprostřed vypiehej malou formičkou, která tvoří hvězdičku a polovičku pomaz zavařeninkou, na ty pak polož ty listky a ty hvězdičky, pomaz to bílkem, posyp cukrem a nech to zvolna upéct; pak to sechovej na suché místo. Jsou velice dobré.

Pudding s uzeným masem.

Vrať do hrnku dvanáct vajec, přidej k nim koflíček mouky, koflík a půl mléka a trochu soli. Rozkloktej to dobře na hladké těsto a přimiechej k posledku libru vařeného uzeného masa, rozsekaného na drohounko. Omoež u-trousek v studené vodě, popraň jej moukou, vlij těsto do něho, zavaz jej volně; dej do vařící vody a nech jej hodinu vařit. Vyklop ho potom na mísu, posyp strouhanou žemlovou kůrou a omaz jej notně rozpáleným máslem.

Pařízké řízky.

Ukrouhej čtvrt libry neloupavých mandlí, dej je na vál se čtvrt librou mletého cukru a se lžící mouky, rozdrob do toho lžičku másla, udělej v tom důlek a zadělej těsto jedním vejcem, přidej do něho trochu skořice a s půl citronu nstrouhanou kůru, pak je proválej ne příliš tence, nakrájej z něho podlouhlé, na prst široké řízky, nech je upéci a okrášl je citronovým ledem.

ZDARMA pro domácnost. 30 dní na zkoušku naše zboží. LINCOLN, LEONARD & CO. CHICAGO